

Suomenkielistä raskaamman osaston musisointia esittävä Kotiteollisuus on noussut kiistatta kotimaisen metallin kärkikastiin. AutoSoundin valtava ekskursiotiimi kävi tarkistamassa orkesterin livekunnon, joka tuntui olevan tallella vaikka edellinen päivä taisi vähän vielä Hynysen ja kumppaneiden takaraivoissa jyskyttääkin.

Teksti ja kuvat: Tero Kukkonen

Kotiteollisuus: Old Texas, Kaarina, 25.10.2008

Helvetistä itään ja takaisin

Puolisen tuntia ennen keikan alkua lavan edustalle oli pakkaantunut jo kiitetävän paljon porukkaa ja vaikka kyseessä ei varsinaisten poikabändi olekaan, niin sitä kauniimainkin sukupuolet edustajaa nähtyi paikalla olevan eikä pelkästään rumia karvaisia miehiä. Vuorokausi ehti muutamaa minuuttia aiemmin vaihtua sunnuntain puolelle, kun odotettu trio kapusi lavalle.

Luulot otettiin pois heti uusimman levyn materiaalilla, kun Peitsamon tekemä Karhujen Talo kajahti ilmoille. Biisin loputtua ei yleisön kanssa jaaritelu mitään, vaan suoraan perään polkaistiin liikkeelle omaa tuotantoa oleva kappale Valtakunta. Mikäli Karhujen Talo jätti tuvan perimmäisessä nurkassa istuneet vielä hieman hämmentyneiksi, niin nyt heihinkin saatiin virtaa. Reilun kymmenen vuoden takaa kaivettiin esiin Käärmeiden historiaa. Tämän jälkeen Hynynen kertoi että paikalla on myös fani, Mika, jolle Kaarinaa keikka on sadan nähty Kotiteollisuuden keikka. Tämän vuoksi Mika oli saanut kunnian laatia illan biisilistan, joten jos soitettu biisit eivät miellyttäisi, niin Mikaa voisi tarvittaessa käydä vetämässä turpaan. Hänet kuulemma tunnistaan helposti siitä, että hän on kalju ja aika homon näköinen.

Tämän pienen välkevennyksen jälkeen kuultiin +- nolla sekunnin vanhemmalta Eevan perintö albumilta kappale Saattoväki. Kotiteollisuuden keikan aikana ei missään vaiheessa

ollut vaiisu tunnelmaa, mutta arvatenkin vuoroon päästyään Helvetistä itään nosti tunnelman helposti matalan konserttitilan kattoon.

Biisin päätyttyä Hynynen kertoi, että ikuisen fanien mollaaminen saa nyt päättyä, tai mitä turhaan, koska vähintään yhtä tyhmiä fanit ovat kuulemma kuin he itsekin. Tämän jälkeen vuoroon otettiin uusimman Sotakoira-albumilta Juice Leskisen tekemä Vaasankin veri vapisee, mutta nyt sitten yleisö tuntui olevan jossain horroksessa. Käsittelemättömyyden, sillä kappaleen alkuperäinen versio on kova ja Kotiteollisuuden näkemys vähintäänkin yhtä kova ja allekirjoittaneen mielestä Sotakoira-albumin paras veto.

No, onneksi Kaiholaan mentäessä taas tuttu meno palasi yleisöönkin sekaan ja kappaleen jälkeen oli pienen hengähdystauon paikka. Orkesteri kertoi viettäneensä basisti Hongiston syntymäpäiviä edellisenä iltana ja tämän seurauksena oli ollut Kaarinaa tultaessa yksi hirveimmistä krupaloista ikinä, mutta ajan myötä olo oli Hynysen mukaan jo parantunut ja nyt alkoi olla jo suhteellisen normaali olotila.

Eilisiltä taisi hieman takaraivoissa vielä jyskyttää tai sitten muuten vaan Hulluutta ja humalaa kappaleen aikana sanat pääsivät hetkeksi unohtumaan ja ne korvattiin reippaalla perkele-huudolla, jonka jälkeen vuoroon pääsivät eri levyjen nimikkokappaleet, ensin lankaikkainen ja heti sen perään Eevan perintö.

Pientä uudelleensovitus käytettiin Kädesäni kappaleessa, jossa alkuperäinen puhtasänti laulettu kertosäe korvattiin huutoversiolla ja tästä voi sanoa vain kaksi sanaa: Kyllä toimii! Keikka alkoi kääntyä ehtoapuolelle ja viimeisinä vetoina esitettiin Kivireki ja alun perin Terveitten käsien tekemä vauhdikkaampi riuhtaisu Pissaa ja paskaa, jonka jälkeen bändi vetäytyi takavasemmalle.

Muutaman minuutin huutomekkalan jälkeen orkesteri palasi lavalle ja ensimmäisenä kajalettiin Tavaramarkkinoiden Kevät ja perään Yö päivää keinuttaa sekä Vieraan sanomaa, jonka jälkeen väsähtäneen näköinen orkesteri poistui lavalta.

Deja-Vu ilmionä yleisön mekastus jälleen auttoi ja nähtiin kun hikiinen trio kapusi vielä kerran lauteille. Tuonelan koivujen jälkeen oli illan lyhyimmän kappaleen vuoro eli CMX:n alkuperäistä oleva ja parinkymmenen sekuntia kestävä Matti, jonka jälkeen oli se oikeasti viihdyttävien biisien vuoro ja tämän kunnian sai kannettavakseen Mana manan kappale Kuolla elävänä. Hidastempoisempi kappale sopi hyvin tunnelman rauhoittajaksi ja lähes minuuttien puolituntia tuntia kestänyt keikka lopputti. Täyteen ahdettu Old Texas alkoi pikku hiljaa tyhjentyä ja tyytyväiset ihmiset olivat saaneet juuri sitä mitä olivat tulleet hake-
maankin.

Laulajakitaristi Jouni Hynysen haastattelu

Keikka takana. Mikä olotila?

-No, keikka oli niin sanottu työvoitto. Meidän todella väsyneeseen oloon nähden se oli hyvä. Miksaaja teki pari biisiä valoja ja valomies miksaasi, koska mitään he eivät kuulleet eikä nähneet. Old Texasissa on vähän outo käsitys siitä mihin miksauspompe-
li pitää asettaa. Niiden mielestä sen pitää olla takammissa nurkassa, kun lava on keskellä edessä. Great!

Ranka keikkakesä takana ja vieläkin olosta hengissä. Millä keinoin Kotiteollisuus pitää itseään kunnossa? Har-
rastatko vielä esimerkiksi juoksemista tai jotain muuta urheilua?

-Ei se mikään rankka ollut. Eihän me tehty kesällä kuin 16 keik-
kaa. Se on meille vähän. Kesällä tuli juustuakin jonkin verran, mutta pääsääntöisesti käyn salilla aina kun vain kerkeän. Pyrin harrastamaan jotain liikuntaa vähintään kolme kertaa viikossa. Mieluummin enotän kuin laittaa vähintään kolme kertaa viikossa. Ensimmäinen joulukuussa ilmestyy vielä levyä viimeiset kaksi ja puoli kuukautta ja olen keskittynyt pelkästään talleluun ja juopoteluun. Mutta täältä nousemaan vielä!

Uusin albumi: Sotakoira, on pyhitetty pelkästään coverbi-
soille. Mistä moinen idea ja tuleeko jo seuraavalle cover-
levylle Kotiteollisuuden versio jostain Mamban ikivih-
estä hittihiisistä?

-Eiköhän nämä coverit rupea olemaan tässä. Idea oli lähteä
studioon rentoutumaan. Parin viimeisimmän levyn studiosessi-
oi ovat olleet sen verran rankkoja, että ajattelimme ottaa vähän
rennommin välillä. Samalla minä ajattelin, että se olisi hyvä
laskeutuminen studio-oloihin lähes parin vuoden studiota-
uon jälkeen. Ja niinhän se olikin. Nämä tulevan levyn sessiot ovat
olleet vähän liiankin rennot.

Mielipide Idols- ja Popstars-kisoista? Oisiko Kotiteolli-
suus voinut ponkaista pinnalle helpommin tällaisen kau-
ta uran alkuaikoina?

-En mie ole koskaan katsonut tollaisia, joten en niistä mitään
tiedä. Miksi me oisimme tuollaisiin kisoihin menneet? Ei ole ikinä
kiinnostanut tuo maailma paskan vertaa. Sillä ei ole mitään
tekemistä rockin kanssa.

Sitten siirrytään autoihin ja autohifiin eli millaisella autol-
la ajat?

-Chevrolet Tahoeella vuosimallia 2001, jossa on 5.3 -litrainen
bensakone. Olen ollut erittäin tyytyväinen.

Onko auto hankittu vain siirtymiseen paikasta x paikkaan
vai liittyykö auton tai auton hankintaan suurempiakin
tunteita tai vaatimuksia?

-Auton pitää olla sellainen, että sitä ajassa on hyvä ja tur-
vallinen olo. Kun painaa kaasua, sen pitää liikkua. Lisäksi sen
pitää olla iso ja musta. Ja sen täytyy saastuttaa luontoa mah-
dollisimman paljon.

Entäs sitten auton äänentoisto. Mitä tulee autossa kuun-
neltua, siis Radio Novan lisäksi?

-Levyjä. En mie nykyisin mualla levyjä kuuntelekaan kuin
autossa. Kaikkia, mitä nyt on tullut ostettua. Viimeiksi olen
kuunnellut Seelien live-levyä sekä Leeviä ja the Leav-
ingsin kokoelmaa. Radiota en kuuntele koskaan.

Onko auton äänentoistolle tehty jotain vai kuunnellaanko
alkuperäisiä laitteita?

-En mie niille mitään osaa tehdä, kuuntelen alkuperäisillä.
Odot riittävin hyvät.

Entä mikä on mielipiteesi tai käsitys autohifistä ja auto-
hifiesteistä?

-Naurettavaa näpertelyä. Musassa tärkeintä on biisit, ei sound-
it. Mutta siinä mielessä ymmärrän hommaa, että volumea
pitää olla. Aina pitää olla mahdollisuus laittaa kovemmalle.

Levy, jota suosittelut laitteiston säätämiseen:
-Metallica Black albumi tai Kotiteollisuuden lankaikkainen.

Terveiset AutoSoundin tilaajille:
-Lopettakaa se munin puhaltelu. Juokaa viinaa ja nussikaa.

WASP Down By The Laituri, Turku 29.7.2008

Amerikan mantereelta Suomen Turkuun saapunut Wasp sai toimia maamme vanhimman kaupunkifestivaalin avajaisesiintyjänä. Blackie Lawlessin luotsaama orkesteri sai aurinkoisen kesäillan lämpötilan nousemaan vielä entisestään.

Down by the laitur, eli lyhyemmän DBTL, pääsi tänä vuonna jo kahden-
kymmenen vuoden ikään. Festivaali on vuosi vuodelta paissunut ja Aurajoen rantamilla on vuosien mittaan nähty kaikki Suomen kärkeksiintyneitä ja myös joukko kansainvälisiä tähtiä. DBTL:ssä ei musiikkitarjonta ikinä ole rajoittunut ainoastaan muutamien laivoihin, vaan vajaan viikon mittaisen festivaalin aikana musiikista on saatu nauttia perinteisten ulkoilmalavojen ja telttojen lisäksi useissa kaupungin klubeissa.

Tarjontaa oli siis tänäkin vuonna jotain lähes jokaiselle musiikin kuluttajalle noin sadan esiintyjän turvin ja mitä moninaisemissa ympäristöissä. Kun tämän vuoden avajaisesiintyjäksi paljastui itselle jo lapsuudesta tuttu bändi Wasp, niin päätös paikallaolosta syntyi sillä sekunnilla.

Varhaisimmat muistikuvat Waspista ovat allekirjoittaneelle reilun kahdenkymmenen vuoden takaa, kun bändin debyyttialbumilta julkaistua videota pyöräitettiin Suomenkin televisiossa. Bändistä alkoi tulla kohujuttuja lehtiin ja olivathan Blackie Lawless ja kumppanit sen verran hurjia, että pakkohan niistä oli silloin tykätä. Ei enää nykyään tekoveren juominen, lihanpalojen heittely yleisöön tai sirkkelin terän kiinnittäminen housujen haaroväliin välttämättä luo katu-uskontoa tai älykästä kuvaa, mutta 10-vuotiaalle nassikalle tuo oli oikeasti kova juttu.

Aika kuitenkin tunnetusti kultaa muistot ja muutama vuosi sitten hommattu bändin live-DVD romutti kulissit ainakin hetkeksi. Aluksi tuntui kotisohvalla säälittävältä katella ukkeleita, jotka vetävät I wanna be somebody:ia ja ovat saaneet jonkin verran niin ikään kymni kilojakin lisää niistä lapsuuden kultaisista muistoista. Kun tunnusti itsekkin hieman ikääntyneensä, niin hommassa ei enää näyntä niin hirveä maku suuhun, mutta vähän vaikeaa tuon sulattaminen oli. Lapsuuden muistikuvien ja muutaman vuoden takaisin DVD:n aiheuttaman ristiriidan jälkeen illan keikalta odotukset olivat sekavat, eikä mitään maata järjestyttävää osannut odottaa. Toisin kuitenkin kävi.

Tiistai-iltana DBTL:n teltassa oli väkeä puoli tuntia ennen keikan alkamista kiitettävän paljon. Osa nautti ulkopuolella lämpimän kesäillan syleilyssä erinäisistä virvokkeista ja jollain paikkaloijoista näytti nauttivia virvokkeita tulevan jo takaisin päin. On se Suomen kesä vaan kaunis.

Kello kahdeksan aikoihin tunnelma teltassa alkoi nousta ja bändiä huudeltiin lavalle tasaisin väliajoin. Tunnelman lisäksi valitetta-

vasti myös lämpötila alkoi kohota ja teltassa tuli oikeasti kuumaa. Orkesteri kuitenkin vielä istuskeli takahuoneessa tai ilmastoidussa keikkabussissaan, eikä antanut itsestään mitään merkkejä yleisölle. Kun puoli tuntia ilmoitusta aloitusajankohdasta oli jo mennyt, niin introna soiva Doorsin kappale läjähti kautiimista. Loppuunmyydyin keikan yleisö oli heti täysillä mukana menossa ja kun ensimmäiset oikeat soundit kajahtivat ilmoille, niin teltta alkoi tuntua varsin ahtaalta. Blackie ja kumppanit vetivät jo heti keikan alkumetreillä vanhoja hittejäään kuten Wild child, Love machine ja Sleeping (in the fire).

Eihän nämä herrat mitään kiitokuvapok-
kia nykyäänkään ole, mutta meno keikalla oli kyllä aivan mieleton. Edest Blackien jalkaan-
sa vetämät tiukat mustat trikoot ja lahkeiden päälle tulleet valkoiset hapsuutit eivät pahasti onnistuneet irrottamaan huomiota musiikista, joka jyräsi hullun lailla. Jälkeenpäin on ollut spekulointia orkesterin mahdollisista taustanauhojen käytöstä, mutta itse en ainakaan missään vaiheessa tällaista huomannut ja soundit olivat kuitenkin koko keikan ajan varsin hyvät. Korkea teltta ei varmaankaan ole helpoin tila akustisesti, mutta ainakin lavan oikealle puolelle kuului laulu ja kitarariffit varsin mallikkaasti ja rumpujen iskut ja polkaivat kuulon lisäksi välittyivät kehoon myös ilman fyysisiä tunteuksia. Kappaleiden lauluosuuksien välissä ja kitarasolojen aikana Blackie puheli yleisölle kovin ja ravisteli välillä päätä, mutta tämän huvittavan näköisen pantomiimin lopullinen idea tai sanoma jäi kyllä ainakin itselleni vajaaksi.

Illan stiliistiaan mahtui tietenkin myös myös I wanna be somebody. Take me up, Heaven's hung in black ja illan päättäneet Blind in Texas. Yhtä kaikki, keikka oli ennakoitua tuskista johtuen, tai ehkä juuri niiden ansiosta, aivan mielellömmin kova ja mieleen palautui taas ne lapsuuden hurjat ukkelit, jotka uskalivat irvistellä televisiossa ja niillä oli jopa melkein oikeita päälavalla lavalla.

Waspin lisäksi festareilla nähtiin ja kuultiin tänä vuonnakin suomalaisen populaarimusiikin tähtiä kuten Popedaa, Lauri Tähkää, Apulantaa, Yötä sekä useita muita. Valtavirran musiikin lisäksi yleisöllä oli mahdollisuus nauttia myös niin indiestä, soulista kuin hiphopistakin. Ensimmäisenä vuonna Down by the laiturin oli jälleen heinä- ja elokuun taiteissa, joten kuuntelisin sitten mitä musiikkia tahansa, niin tuon viikon aikana Turusta löytyy varmasti kiinnostavaa toimintaa juuri sinullekin.